

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 1 DECEMBRIE 1965¹

Cauza 16/65

FIRMA C. SCHWARZE

împotriva

**EINFUHR- UND VORRATSSTELLE
FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL**

Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare,
formulată de Hessisches Finanzgericht

În cauza 16/65,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Hessisches Finanzgericht, pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare în litigiul pendinte în fața acestei instanțe,

FIRMA C. SCHWARZE, Bremen,

reclamantă,

împotriva

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL
(Oficiul de import și stocare a cerealelor și furajelor), Frankfurt pe Main,

pârâtă,

CURTEA,

constituită din: Ch. L. Hammes, președinte, L. Delvaux și W. Strauß, președinți de cameră, A. M. Donner (raportor), A. Trabucchi, R. Lecourt și R. Monaco, judecători

avocat general: J. Gand

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Cu privire la natura trimiterii

Întrucât rezultă din redactarea întrebărilor adresate de Hessisches Finanzgericht că această instanță este mai puțin interesată de interpretarea tratatului sau a unui act adoptat de o instituție comunitară, decât de obținerea unei hotărâri preliminare privind validitatea unui act, în temeiul competenței atribuite Curții în acest scop de articolul 177 primul paragraf litera (b);

¹ Limba de procedură: germana.

întrucât, prin întrebările nr. 1 – 3, Finanzgericht indică aspectele despre care consideră că ar putea aduce atingere validității deciziei menționate anterior, iar prin întrebările nr. 4 – 6 acesta solicită Curții să hotărască asupra efectelor unei eventuale lipse de validitate;

întrucât starea acțiunii principale, astfel cum este expusă în hotărârea de trimitere, confirmă domeniul de aplicare al acestor întrebări, reclamanta întemeindu-și concluziile pe pretinsa nelegalitate a deciziei Comisiei menționate anterior;

întrucât, în observațiile sale, Guvernul Republicii Franceze obiectează împotriva faptului că mai multe dintre aceste întrebări depășesc cadrul interpretării tratatului, astfel încât Curtea, răspunzând la pretinsele întrebări privind interpretarea care îi sunt adresate, ar hotărî în realitate asupra unor aspecte care nu țin de interpretarea tratatului, ci de validitatea actelor instituțiilor CEE;

întrucât, astfel cum susține Guvernul Republicii Franceze, Curtea nu are competența de a declara nul un astfel de act în temeiul articolului 177, prevedere care îi recunoaște în mod expres competența de a hotărî cu privire la validitatea unui astfel de act;

întrucât, atunci când adevăratul obiect al întrebărilor adresate de o instanță națională este constituit cu prioritate de examinarea validității decât de interpretarea actelor comunitare, Curții îi revine sarcina de a lămuri de îndată instanța națională, fără a o obliga să îndeplinească cerințele pur formale care ar prelungi în mod inutil procedura prevăzută de articolul 177 și ar fi incompatibile cu natura acestuia;

întrucât, deși acest tip de cerințe de formă este de înțeles în proceduri contencioase între părți ale căror drepturi reciproce trebuie să respecte norme stricte, nu ar trebui să fie la fel în cadrul specific al cooperării judiciare instituite prin articolul 177, prin care instanța națională și Curtea de Justiție, în cadrul competențelor proprii ale acestora, trebuie să contribuie în mod direct și reciproc la elaborarea unei decizii cu scopul de a asigura aplicarea uniformă a dreptului comunitar în toate statele membre;

întrucât orice altă decizie ar avea ca efect să permită instanțelor naționale să hotărască ele însele cu privire la validitatea actelor comunitare;

întrucât, prin urmare, părțile în acțiunea principală nu au eludat dispozițiile articolului 173 din tratat iar instanța națională nu a dorit să hotărască, pe plan intern, cu privire la aspectele de drept care sunt exclusiv de competența instanței comunitare; aceste părți au solicitat iar instanța a acceptat să trimită cauza în fața Curții de Justiție, în condițiile și în conformitate cu procedura prevăzută de tratat.

Cu privire la prima și a doua întrebare

Întrucât prin prima întrebare Finanzgericht dorește să afle dacă Decizia Comisiei din 24 ianuarie 1964 era supusă cerințelor de motivare prevăzute la articolul 190 din tratat;

întrucât articolul 3 din Regulamentul nr. 19 al Consiliului privind stabilirea treptată a organizării comune a piețelor în sectorul cerealelor prevede, în ultima sa frază, că „prețul franco la frontieră este stabilit de Comisie pe baza criteriilor prevăzute la procedura de la articolul 26”;

întrucât actele adoptate în temeiul acestei competențe de stabilire a prețurilor, obligatorii pentru statele membre în cauză, trebuie să fie considerate decizii, în sensul articolelor 189, 190 și 191 din tratat, care le sunt, prin urmare, aplicabile;

întrucât prin a doua întrebare Finanzgericht dorește să afle dacă decizia în litigiu îndeplinește cerințele de la articolul 190 menționat anterior, prin faptul că se limitează să facă trimitere la o decizie anterioară, care indică în mod global considerentele din care s-a inspirat Comisia la stabilirea prețurilor franco la frontieră, sau dacă aceasta trebuie să conțină motive specifice care să indice prețurile, piețele, calitatea și cantitățile efectiv disponibile care au fost luate în considerare de către Comisie, precum și diferențele de calitate pe care s-a întemeiat aceasta;

întrucât Decizia din 24 ianuarie 1964, astfel cum a fost notificată statelor membre destinate, se prezintă ca o modificare a deciziilor anterioare privind stabilirea prețurilor franco la frontieră și face trimitere în mod expres la decizia originară din 21 decembrie 1962 și la deciziile ulterioare care modifică prețurile stabilite de prima decizie;

întrucât, întemeindu-se pe datele de care a avut cunoștință, Comisia declară că este necesară ajustarea prețurilor în conformitate cu tabelul anexat la decizie;

întrucât, ținând seama de această serie de decizii privind stabilirea prețurilor franco la frontieră, decizia în litigiu putea să se refere în mod valabil la motivele permanente și generale stabilite în decizia originară din 21 decembrie 1962, astfel încât acestea din urmă trebuie să fie considerate ca încorporate în această decizie;

întrucât, de altfel, practica adoptată de Comisie, care a publicat doar textul complet al deciziei originare menționate anterior și s-a limitat, în ceea ce privește deciziile ulterioare, la publicarea în Suplimentul agricol al *Jurnalului Oficial* a unor tabele anexate la acestea, era potrivită pentru a face cunoscut tuturor părților în cauză că motivarea deciziei sale originare era valabilă fără modificare pentru ajustările ulterioare;

întrucât este necesar să se examineze ulterior problema de a ști dacă motivarea Deciziei din 24 ianuarie 1964, astfel cum este inserată, este suficientă pentru a justifica conținutul acesteia;

întrucât se obiectează că motivarea respectivă nu specifică datele concrete pe care s-a întemeiat decizia în litigiu;

întrucât, în temeiul articolului 7 din Regulamentul nr. 89 al Comisiei, statele exportatoare stabilesc în fiecare joi, pentru fiecare dintre produsele reglementate, elementele prețului franco la frontieră și calculează prețul franco la frontieră care rezultă din acestea și îi comunică Comisiei aceste elemente de calcul și aceste prețuri în fiecare joi până la ora 15 cel târziu;

întrucât, în temeiul articolelor 8 și 9 din regulamentul respectiv, Comisia stabilește, cu ajutorul acestor date, prețurile franco la frontieră în fiecare vineri;

întrucât, în cazul în care elementele de calcul suferă modificări înainte a acestor zile precise, statele membre comunică de îndată noile elemente de calcul și prețul franco la frontieră care rezultă din acestea Comisiei care stabilește, la rândul său, prețul franco la frontieră înainte a datei normale, în cazul în care, pe baza datelor furnizate de un stat membru sau pe baza propriilor sale informații, acest lucru se dovedește necesar;

întrucât gradul de precizie al motivării unei astfel de decizii trebuie să fie în funcție de posibilitățile materiale și de condițiile tehnice sau de termenul în care aceasta trebuie să intervină;

întrucât o motivare specifică a diferitelor prețuri franco la frontieră, astfel cum este prevăzută de Finanzgericht, ar însemna publicarea și evaluarea tehnică a datelor furnizate de statele membre exportatoare sau primite de serviciile Comisiei, pentru mai multe sute de prețuri care trebuie să fie stabilite;

întrucât, având în vedere termenele prevăzute pentru adoptarea unei decizii, pe de o parte și numărul de prețuri care trebuie stabilite, pe de altă parte, cerința unei astfel de motivări specifice ar fi incompatibilă cu funcționarea corespunzătoare a mecanismului prevăzut de Regulamentul nr. 19 al Consiliului și de Regulamentul nr. 89 al Comisiei;

întrucât, într-adevăr, pregătirea și redactarea unei astfel de motivări ar necesita intervale de timp destul de mari, iar stabilirea prețurilor ar risca să fie deja parțial perimată la data publicării acesteia;

întrucât, de altfel, o comparare a prețurilor franco la frontieră stabilite și a criteriilor generale publicate este suficientă pentru a informa persoanele interesate competente cu privire la natura datelor care stau la baza adoptării deciziei și la concluziile rezultate din aceasta;

întrucât ar fi, cu toate acestea, îndeplinită nevoia de protecție a destinatarilor și a resortisanților în cauză, precum și cerințele unui control judecătoresc adecvat, în cazul în care Comisia ar pune la dispoziția părților, astfel cum a procedat în cazul de față, elementele

tehnice pe care s-a întemeiat la stabilirea prețurilor franco la frontieră, de fiecare dată când această stabilire este contestată în fața instanței competente;

întrucât, din cele prezentate anterior, trebuie să se concluzioneze că, în mod general Comisia se putea limita să indice elementele fundamentale și procedura care au constituit cadrul evaluării sale a faptelor, fără să fie nevoie să precizeze aceste fapte;

întrucât trebuie, prin urmare, să se concluzioneze că aspectele relevate de Finanzgericht în prima și a doua întrebare nu sunt de natură să aducă atingere validității deciziei în litigiu.

Cu privire la a treia întrebare

Întrucât prin a treia întrebare Finanzgericht ridică problema de a ști dacă, întemeindu-și decizia criticată pe cotațiile pieței pentru orzul recoltat din afara statelor membre și în special din afara Țărilor de Jos, Comisia a încălcat articolele 2 și 3 din Regulamentul nr. 19;

întrucât Comisia a admis, în observațiile sale scrise, că și-a întemeiat decizia pe cotațiile menționate anterior, este necesar să se examineze această argumentare;

întrucât versiunea germană a respectivelor articole, în care se afirmă că prețul franco la frontieră este prețul produselor „stammend aus” (provenite) din statul membru exportator, pare, într-adevăr, ambiguă;

întrucât, cu toate acestea, textul celorlalte trei versiuni ale respectivelor articole, care conține în loc de „stammend aus” termenii „en provenance de”, „proveniente de” și „afkomstig uit”, confirmă că Regulamentul nr. 19 nu face distincție între produsele recoltate în statul membru exportator și cele care se află în liberă circulație în acesta;

întrucât această interpretare este, de altfel, conformă cu principiile enunțate la articolul 9 paragraful al doilea din tratat, care extind uniunea vamală „la produsele provenind din țări terțe, care se află în liberă circulație în statele membre”;

întrucât reclamanta în acțiunea principală a susținut în continuare că Regulamentul nr. 86 al Comisiei din 25 iulie 1962, care conține dispoziții pentru a evita devierea schimburilor comerciale, stabilește un regim de taxe diferit pentru cerealele recoltate într-un stat membru exportator și pentru cerealele care provin dintr-un asemenea stat fără a fi recoltate din acesta;

întrucât, cu toate acestea, regulamentul menționat anterior nu poate afecta validitatea considerentelor precedente, în special întrucât Regulamentul nr. 89 al Comisiei adoptat la aceeași dată, de stabilire a criteriilor pentru determinarea prețurilor franco la frontieră pentru cereale, reia exprimarea din Regulamentul nr. 19 și confirmă astfel că sistemul adoptat prin Regulamentul nr. 86 nu trebuie să aibă nicio influență asupra mecanismului de stabilire a prețurilor franco la frontieră;

întrucât problema ridicată de a treia întrebare nu poate aduce atingere validității deciziei în litigiu;

întrucât nu este necesar să se răspundă la întrebările nr. 4 – 6 care au fost adresate decât în cazul în care Curtea ar considera că decizia este insuficient motivată sau ilegală, fiind întemeiată pe cotații pentru cereale provenind din țări terțe.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Întrucât cheltuielile efectuate de Guvernul Republicii Franceze, de Comisia CEE, de Guvernul Regatului Țărilor de Jos și de Guvernul Republicii Federale Germania, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața Hessisches Finanzgericht este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată;

Pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;
după ascultarea raportului judecătorului raportor;
după ascultarea observațiilor orale ale reclamantei în acțiunea principală, ale Comisiei CEE, precum și ale Guvernului Republicii Federale Germania;
după ascultarea concluziilor avocatului general;
având în vedere articolele 9, 177 și 190 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene;
având în vedere Regulamentul nr. 19 al Consiliului și Regulamentele nr. 86 și nr. 89 ale Comisiei Comunității Economice Europene;
având în vedere Protocolul privind statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene;
având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate cu titlu preliminar de către Hessisches Finanzgericht, hotărăște:

- 1) **Examinarea întrebărilor cu care Hessisches Finanzgericht a sesizat Curtea nu prezintă niciun element care să afecteze validitatea Deciziei Comisiei CEE din 24 ianuarie 1964 de stabilire a prețurilor franco la frontieră pentru cereale;**
- 2) **Este de competența Hessisches Finanzgericht să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.**

Întocmită și pronunțată la Luxemburg, 1 decembrie 1965.

	Hammes	Delvaux	Strauß
Donner	Trabucchi	Lecourt	Monaco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 1 decembrie 1965.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
CH. L. Hammes